

Narozeniny 2007

aneb

*...Morava je krásná zem,
na Moravu si připijem...*

Narozeniny 2007

4. - 8.5.

Tak tu máme další Narozneniny. Moje třetí, Digovy dvacáté první, takže by se o úvodník měl postarat asi on... Vkt.

To asi ano. Ale co k tomu. Když Ty už jsi to říkal. Ale dobře, znovu, zato však ještě jednou.

Je tomu 21 let, kdy vznikla myšlenka Hell's. Od té doby kromě jednoho ročníku, kdy jsem prodléval v Liberci za účelem plnění nejčestnější povinnosti, se každý rok toto datum slaví jako Narozneniny. Během výpravy se slaví nejen vznik klubu, ale i zároveň centrální narozneniny všech. To aby nám nikdo neuniknul, nebo abychom na nikoho nezapomněli. Je to zároveň ideální možnost různými dary, dárky a dárečky vyjádřit osobní náklonnost či odpor k ostatním členům klubu...

Tak to by myslím stačilo...

Dig.

Odpoledne 4.5. pátek

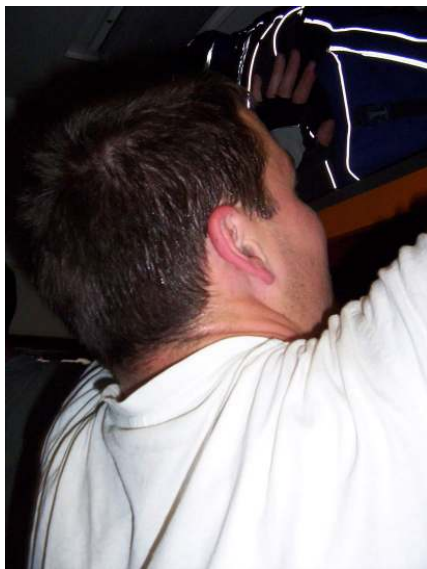
Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	545	0	0	19

Vyrazili jsme přesně v čas jaký jsme chtěli, přibližně to bylo asi v 17:30. Vlak měl jet v 17:54 z Hlavního nádraží a protože to měl být jediný vlak, museli jsme ho stihnout. Protože jsme ale rychlí jako Rychlé šípy, tak se to také podařilo. A podařilo se to i Kláře, která přijela rovnou na páté nástupiště, protože jsem jí to před chvilkou napsal v esemesce. Už to sice vypadalo špatně, naštěstí se ale holka objevila. Při nakládání nastal obvyklý problém, museli jsme sundat bágly. A i tehdy jsme si ověřili, že jsou fakt strašně těžké. Pro příště se musí Narozneniny omezit, ty dárky jsou skutečně těžké... Svá místa ve vlaku rezervovaná Plašanem jsme našli, vystřnadili z nich hned lidi, co se v nich už uvelebili a hned tam nastrkali bágly. Teda, nechtěl bych být na jejich místě. Klasik by řekl: „To nasere“. Protože ale nejsem klasik ale slušný zapisovatel, tak to říkat nebudu. Vkt.

Chudáci, ti nás asi museli proklínat, ale kdo nechte..., nesedí. Neboť na obou kupě, které jsme plně, nebo zčásti obsadili, byly vyvěšené cedulky s rezervací. (za ty peníze...) Jnk.

To teda jo. Navíc jsem ty rezervace kupoval až ráno v den odjezdu, protože jsme si s Jankou řekli, že to bude jistější, protože bude asi natraskáno. Počítal jsem však s obvyklou částkou 20,- Kč. Docela jsem zíral, když na mě ta paní vyhrklila částku okolo 650,- Kč. Navíc jsem ji asi půl hodiny otravoval, protože jsem chtěl osm míst v kupě a jí to dávalo jen šest. Tak jsme zkoušeli druhé kupě ve vagoně a protože jsme zjišťovali místo po místě, tak to chvilku trvalo. Ta paní v pokladně mě musela nenávidět. Plk.

A už jsme se rozjeli.

České dráhy se překonaly, snad jsme dodrželi předem ohlášené zpoždění.

Prahou jsme jeli podivně oklikou. Nejdřív tunelem přes Vršovice, potom jsme projeli okolo Tesca na Skalce ve směru do Prahy a teprve potom jsme byli v Kolině. Vypadalo to skoro, že z celkové doby tří hodin cesty do Brna strávíme tak hodinu ježděním po Praze.

Vkt.

Co ty teda nesleduješ ☺, hlavně, že jsme tu.

Jnk.

*Žádná speciální cesta, jen další možná alternativa. Ve stejnou dobu odjížděl do Brna další vlak, takže
jízdní koridor směr Praha Libeň by byl přehlcen, takže jsme jeli na okolo přes Vřovice a za Kyjema jsme se spojili
s trati č. 270.*

Plk.

**Po cestě jsme se různě bavili. Nejdřív vytáhla Jana jídlo a dělala mi
chutě, pak Janka mapy...**

**...potom vytáhl Plašan nějakou karetní hru, kterou se nás pokoušel
učit.**

Tedy něco tak komplikovaného jsem ještě neviděl. Za to musel autor dostat minimálně profesuru. Vkt.

Možná, že jen naše mozky už byly při pátku v dezolátním stavu, neschopny absorbovat složitější pravidla, ale jinak to bylo docela dobré, ještě pár cest vláčkem a máme to v paži. Jnk.

Nejhorší je první hra, ty další už jsou v pohodě. Jenom to chce vžít se do těch rolí a ... hlavně strílet (pokud je z čeho). Pli.

Cesta do Brna, přestupní stanice, tak proběhla rychle. Vkt.

Moc pěkná hra, zbraně, koně, Divoký západ, drtivá taktika, nečekané zvraty... už uklad pravidel si člověk užije, jak odhazovat karty se totiž dozvíte až úplně nakonec. Musíme dát co nejdříve repete @. Trn.

V Brně jsme se přesunuli na nástupiště odjezdu do Břeclavi. Tam jsme strávili příjemnou hodinku a půl. Dig přidal Kláře na kolo rohy, bez kterých by se dost těžko stavělo doupě,

holky zase šly ochutnat kapalně produkty místních automatů. Čokoládu od Tatranky jsem dostal i já, takže jsem onu mírně ochucenou vodu mohl také okošťovat. To mi připomíná, že za ten pokus o čokoládu vlastně ještě Tatrance dlužím... Vkt.

Ta břecha byla fakt hrozná a navíc příšerně horká, asi aby si člověk spdlil zobáček včetně chuťových pohárků a pak už nemohl posoudit její kvalitu. Jako čokoládoman, která z automatu nekonzumuje jiné kávové nápoje můžu fakt potvrdit, že to byla nejhorší čokoláda, na kterou jsem kde natrefila. Jnk.

Kapučino nebylo špatné, byť zřejmě běželo kol slepičího ujuaru. Co se nastavením automatu ušetřilo na náplních, to ihned sežralo PRE...(tedy nebyli

automat na uhlí). Čokoláda, která pálí přes dva kelímky ještě po 20 minutách se
hned tak nevidí...

Trn.

Totální hnus.

Plž.

Během čekání nám přistavovali různé hrůzné vlaky, takže ten poslední nakonec tak špatný nebyl. Kola jsme sice museli vytahat nahoru do vagónu a hlídat je tam po celou cestu, ale hlavně jsme jeli. Bylo už pozdě, takže jsme porůznu posedávali a pospávali. Břeclav byla naštěstí konečná stanice, takže nehrozilo to, že bychom přejeli.

V Břeclavi

jsme si oblékli reflexní vesty, jen Klára jí neměla (tady bych se měl zahanbeně přiznat, že jsem jí o vestě neřekl a vystavil jí tak negativním vlivům snížené viditelnosti) a vjeli do jihomoravského pohraničního města zahaleného do půlnoční tmy. Asi všechny nás překvapil barevně odlišený pruh pro cyklisty na okraji silnice. Na takový luxus z našeho hlavního města zvykli nejsme. Hanka si vyfotila jednu zajímavou plastiku lidského obličejе,

mě zase zaujala moderní budova kostela. Nabrali jsme směr na Valtice a potichu projeli městem za občasného skandování místních.

V lese těsně za městem zajel Dig na první rozumnou odbočku a jal se hledat nocležiště. To se mu podařilo, což nám dal vědět zahoukáním. Že přitom budí lesní zvířátka a možná i strašidla mu v té chvíli bylo asi jedno.

TO místo bylo na okraji lesa a louky. Doupata jsme si rozložili na cestě a poctivě svázali a zafixovali kola. Plachtu jsme nedávali, jen jsme ji připravili pro všechny případy. Jen Plašan s Jankou si lehli úplně volně, pod strom. Frajírci... ☺

Vkt.

No a vyplatilo se, jak se ukázalo ráno, bylo to jediné suchomísto v okolí. To je tak, když je někdo pohodlný, ale umí si vybrat, kam hlavu složí. Nad ránem sice začalo lehce pršet, ale neproniknutelná klenba mohutného buku nepustila na nás ani kapku. Plachtička zůstala alespoň pro dnešek suchoučká a ještě zabalená.

Jnk.

Spinkalo se moc dobře. Lehnul jsem a ... usnul.

Plj.

Usnout nám nečinilo žádné potíže, s Klárou jsme ani nic nevařili, rovnou padli do spacáků. Znalec by možná namítl, že to je nesmysl, padnout do spacáku nejde, když se do něj musí vlézt. Ano, do spacáku by se mohlo padnout snad jediné když by ho někdo držel a nocležník do něj seshora skočil, ale to byl jen spisovatelův obrat.

Hezká byla noc i spánek; jen kdyby mě z něj neprobudil déšť. Nikterak silný, ale déšť to byl. Klára se vzbudit nenechala hned, příště budu muset použít drastičtější metody, ale i to se podařilo a předem připravenou plachtu jsme přes kola natáhli. Dál jsme už spali v suchu...

Vkt.

Mě většinou též vzbudí prvních pár kapek, tentokrát jsem se ušak před usnutím dlouho kochala hvězdnou oblohou, takže pohledy přírody uštěďdalo Janino lomcování mou osobou.

Trn.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Břeclav	37	552	7,5	11	7-19

Ráno 5.5. sobota

Klára. Klára spala. To je hrozné, všichni okolo pořád jenom spí. Pro pořádek bych ale možná měl poznamenat, že jsem spal i já, rozhodně víc, než je u mě obvyklé.

Ráno ještě trochu pršelo, ale chvilku po probuzení to naštěstí přestalo. Nasnídali jsme se, s Klárou jsme nic nevařili a vzali si jen studenou snídani. Já tedy oblíbenou makovou pochoutku a limonádu.

Plašan jel zjistit, jestli okolním lesem nevede náhodou turistická stezka, na kterou jsme se stejně chtěli napojit. Dig byl sice skeptický, ale docela zbytečně, Plašan cestu totiž skutečně našel.

Opustili jsme místo noclehu. Dostali jsme se na krásnou, rovnou a písčitou cestu. Po té se tak krásně jelo... Zvlášť těm na krosových kolech.

Vkt.

Čekal jsem, že se někdo ozve.

Plš.

*Trošku really Paříž-Dakar, ale ustáli, teda spíš ušlápli, jsme to i my krosnáci.
Jnk.*

Bylo přesně jedenáct hodin, když o kus dál začala někde v lese kukat kukačka. Kdyby takhle přesné byly třeba České dráhy...

Dojeli jsme k první kulturní vložce, vzhledem ke tvaru možná spíš tampónu, k soše sv. Huberta, patrona myslivců. Už tam byli nějakí dva cyklisti a během naší krátké zastávky přijeli další.

Svatý Hubert

Veřejnosti nepřístupné, prohlídka exteriérů

Nejmladší stavba Lednicko-valtického areálu z roku 1855. Napodobenina gotické kaple s oltářem a sochou sv. Huberta. Postaveno podle návrhu Jiřího Wingelmüllera Janem Heidrichem z pískovcových kvádrů se smyšlenými středověkými kamenickými značkami. Dříve se zde konávala bohoslužba na ukončení honů. Součást památkové a biosférické rezervace UNESCO..

Cyklistů jsme potom potkali ještě mraky, až to trochu otravovalo.

Další zastávkou byl malý záměček se sochou Tří Grácií, vykutáných prý z jednoho kusu kamene.

Tři Grácie

Veřejnosti nepřístupné, prohlídka exteriérů.

V Bobřím lese necelý kilometr západně od Nového Dvora a západně od Lednice, na návrší nad Prostředním rybníkem, se tyčí malý empírový záměček nazvaný chrám Tří Grácií; vybudoval jej v l. 1824 - 1825 lichtenštejnský stavební ředitel Jan Karel Engel podle svých vlastních plánů a vyzdobili bratři Martinettiové. Polokruhový záměček stojí na 12 jónských sloupech. Klicberovy sochy ve výklencích, představující vědy a umění, byly dopraveny ze zrušeného tzv. chrámu Múz v lednickém parku. Sousoší Tří Grácií - Athény, Artemidy a Afrodity uprostřed na palouku vytesal z jednoho balvanu Martin Fischer.

Vzadu je k obvodové zdi přistavěn valeně zaklenutý, tzv "mramorový sál" s třísou toskánskou lodžii. Původně zde umístěná plastika sochaře Kieslinka Psyché byla převezena do Valtic a socha Afrodita byla zničena za 2. světové války. Po r. 1945 spravovalo zámek Krajské středisko státní památkové péče v Brně a sloužil jako ornitologická observatoř. V současné době je nepřístupný a probíhají zde postupné rekonstrukční práce.

Při zmínce a pohledu na ty tři kamenný holky jsem si vzpomněl na naši příhodu z pařížského Louvru, kde jsme zřejmě odradili jednoho kreslíře naprosto nevinnou a na něj nenamířenou zminkou o pedofilech. V Louvru vypadaly, jako kdyby sochařovi stály modelem tak maximálně patnáctky.

Zajímavost byl také údajně nejmučenější strom na světě, různě pokroucená a vším možným napadená borovice lesní. Podle mého názoru je na tom hůř třeba stoletý smrk pokácený kvůli tomu, aby na Staroměstském náměstí dělal pár týdnů Vánoční ozdobu. Příliš jsme se tam ale nezdržovali a zase popojeli. Tentokrát po asfaltu k nějakému statku...

Vkt.

Já ti dám statku, to byl Nový dvůr

Jnk.

Podle vzhledu spíš pěkně starý a oloupaný dvůr.

Plk.

... a dál potom po polní cestě mezi rybníky s výhledem na Apollón a dál do kopce až do Lednice.

Že to je Lednice jsem ovšem v tu chvíli ještě nevěděl. Do města jsme vjeli z polní cesty, kde jsem si nějaké cedule nevšiml. Takže jsem si myslel že to je nějaká větší vesnice. Byl jsem proto překvapený, když jsem viděl hlídané parkoviště s člověkem hlídajícím aby nikdo neodjel bez placení. Co takové parkoviště dělá v obyčejné vesnici? To tady musí něco být. A asi to bude souviset s tím, co je za tou zdí napravo, říkal jsem si pro sebe. Dojeli jsme na křižovatku, zahнули doprava na náměstí a teprve tam jsem se dozvěděl, že jsme v Lednici.

Lednice

První písemné zmínky o obci pocházejí z roku 1222, kdy patřila rodu Sirotků. Později si zde Lichtenštejnové vystavěli letní sídlo s rozsáhlým parkem. V průběhu 18. a 19. století budovali příslušníci rodu v okolí tzv. salety, které jsou dnes součástí památkové a biosférické rezervace UNESCO. Lednice je pro turisty velmi atraktivní kvůli zdejšímu novogotickému zámku a jako vstupní brána do klenotnice Lednicko-valtického areálu.

Páni z Lichtenštejna si v zámku Lednice nežili špatně. Majestátné přízemní prostory sloužily jako reprezentační sály, kam zvali své hosty a přátele. První poschodí bylo zařízeno k obývání - dneska tudy vede samostatný prohlídkový okruh Knížecí apartmány. Druhé patro, kde měly dřív své království děti, v současnosti funguje jako obrazová galerie.

Okolí Lednice se líbilo lidem odnepaměti; první zemědělci tu žili už před čtyřmi tisíci lety. Jak se objevily peníze a s nimi možnost dát najevo vlastní bohatství, vyrostl v místě původní tvrz zámek, či spíš venkovská vila. Sice to už bylo v 17. století, ale zdá se, že majitelé s místními pralidmi sympatizovali: v zámeckém suterénu nechali vybudovat

umělou jeskyni s krápníky. Pár si jich vyrobili ze štuky sami, ostatní nalámali v Moravském krasu. Koncem 17. století byla podle návrhu známého architekta J. B. Fischera z Erlachu postavena jízdná - dneska nejstarší zachovalá budova zámku.

Původně panství patřilo rodu Širotků, ale ti to neuměli ani s alkoholem ani se ženami, a tak brzy o majetek přišli. Lichtenštejní se obohatili při záboru majetku pánů popravených na Staroměstském náměstí po bitvě na Bílé hoře. Bohatství se kumulovalo, a protože jim bylo hospodaření vlastní, brzy měli na stavbu unikátu, jenž dnes „dědí“ celý svět (od roku 1996 je Lednice jakožto součást Lednicko-valtického areálu zapsaná na Seznam světového kulturního a přírodního bohatství UNESCO). Bohatým šlechtickým rodům udělala čaru přes rozpočet francouzská revoluce. Vyděšená aristokracie se uchýlovala ke sladkému snění o někdejší moci a to se promítlo i v architektuře. Rodová sídla byla stavěna tak, aby vypadala středověce. Tato snaha je patrná na všech stavbách „Zahrady Evropy“. Lednický zámek získal dnešní podobu v letech 1846 až 1858. Je vystavěn ve stylu tehdy moderní anglické (tzv. windsorské) gotiky.

Při prohlídce zámku těžko uvěříte, že obdivujete letní sídlo. Skutečně, tato monstrózní pohádková budova sloužila šlechtě jako „chata“. Vyjížděli sem už zjara, ale na podzim se vraceli do pevného sídla ve Valticích. Přesto si tu nechali vybudovat topení, luxusní umývárny, ložnice, jídelny a taneční sály. Lichtenštejní si potrpěli na své umělecké sbírky a kde to šlo, vystavovali trofeje z cest po Africe a Asii. Z Minaretu si udělali „sklep“ na orientální předměty, to nejhezčí pak trůnilo ve vitrinách afrického a čínského pokoje.

Velká část původního vybavení utrpěla v závěru druhé světové války a následným zásahem komunistického zestrátnování. Lichtenštejnové popadli, co se dalo, už v roce 1943. Nejkrásnější portréty, cenné kousky nábytku, šperkownice a ozdoby skončily v dalekém Lichtenštejnsku. K našemu potěšení se pánům nevyplatilo tahat masivní nábytek, řezat schodiště nebo strhávat tapety. Tak dnes můžeme obdivovat krásné schodiště v knihovně, vyřezané z jedineho stromu, i původní čínské tapety s motivy květín, ptáků a Číňanů, zdobící zdi čínského kabinetu.

Panstvo, obývající zámek po novogotické rekonstrukci, žilo v neobvyklých podmínkách. Ušínalo v historických dřevěných postelích, stolovalo z dobového cínu a obklopovalo se uměleckými díly, jimž cenu určovala nejen kvalita, ale i stáří. Přesto měli život na svou dobu moderní, což dokazují knižecí koupelny. Šlechtičkám a princům sloužily mramorové vany, klozety a stoly s mycími soupravami. V přízemí můžete vidět původní ručníky a flakonky na parfěmy. A pokud se panstvu něco nezdávalo, stačilo tlesknout - osobní služebné bydlely hned za rohem a byly k dispozici čtyřicet hodin denně.

Skleník

Skleník v zámeckém parku [Lednice](#) pochází z roku 1844 a na svou dobu je velmi pokrokový. Je 92 m dlouhý, 13 m široký a 10 m vysoký. Litinové sloupky, nesoucí střešní konstrukci, mají tvar bambusu. Výsadba palem a dalších exotických rostlin, dokonalá iluze subtropické a tropické vegetace. Součástí památkové a biosférické rezervace UNESCO. Veřejnosti přístupné v návštěvních hodinách.

Zámecký skleník je zamýšlený i provozovaný jako okrasný skleník. Kdo chce, dostane seznam latinských jmen rostlin, co tu rostou, a může si je podle čísel najít. Můžeme však smět pochytovat o tom, že to tak dopodrobna zkoumali princové a hraběnky, obývající zámek. Ti sem chodili relaxovat a odpočívat a jediný strom, který určitě znali, byl dnes dřevěnou tabulkou označený *Encephalartos Altensteinii*. Je totiž z celého skleníku nejstarší - bude mu tak tři sta, čtyři sta let.

Lednický skleník je technická památka. Byl postaven v letech 1843 až 1845, kdy téměř všemu udávala tón Anglie - "kolébka průmyslu". Tam přišli s nápadem litinových konstrukcí, nesoucích lehké, často skleněné tabule. Skleněné střechy skýtaly ochranu tržističím i pěstovaným rostlinám. Lednickou oranžérii nahradil majestátní okrasný skleník, jehož střešní konstrukci nesou litinové sloupky tvaru bambusu, zakončené umělými dekoračními lístky. Skleněné "šupinky" jsou dvoubarevné, aby šlo snadno odlišit to, co z původní stavby zůstalo a co je rekonstruované. Mezi listy palem a banánovníků se skrývá busta posledního zámeckého zahradníka, který sloužil Lichtenštejnům. Zámecký skleník je 92 metrů dlouhý, 13 metrů široký a 10 metrů vysoký. Při prohlídce vás nebude zdržovat ani

popohánět průvodce, takže je na vás, jaké tempo zvolíte, kolik litrů zdravého přírodního vzduchu vdechnete a jak moc kroků uděláte.

Zastavili jsme se ale na jejím konci, když jsme vjeli na nádvoří nějakého zanedbaného paláce. Místo jsme ale hned opustili, někdo totiž vymyslel, že se pojedeme podívat na nějaký Janův hrad, umělou zříceninu postavenou v areálu parku.

Protože jsme přesně nevěděli kudy k němu, tedy navigátoři to nevěděli, tak jsme si cestou k němu udělali malou terénní vložku. Vkt.

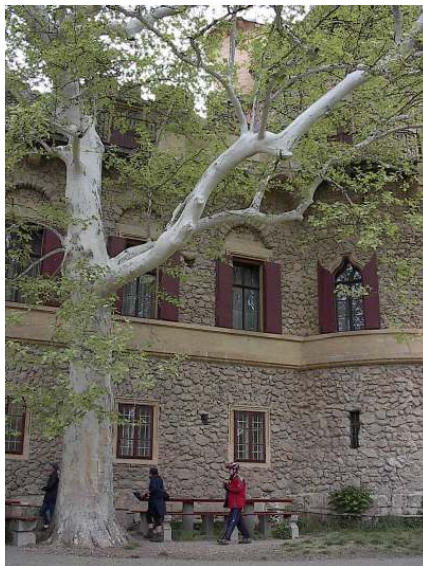
I mistr tesař se utne, navíc jako navigátorovi-nováčkovi by mělo být něco prominato. Jnk.

Cestu jsme ale posléze a po návratu na silnici našťestí našli a dojeli tak po ní k hradu. Vkt.

Škoda, mohla to být vzorová zkratka: delší, zato méně schůdná (sjízdňá). Trn.

Ke vlastnictví hradu se sice zpočátku hlásil Plašan, ale zazdil to tím, že po nás chtěli v „jeho“ občerstvení peníze. Měl sice nějakou trapnou výmluvu, ale snad ani sám nevěřil, že mu to zbaštíme jako tu klobásu. Jana koupila lístky na prohlídku a my jsme se zatím občerstvovali klobásami koláči, medovinou a pivem. Vkt.

Chovám se tržně, nikomu nic zadarmo, to bych za chvíli přišel na buben. A abych šel vzorem, tak jsem zaplatil i já. Plj.

Janův hrad

Umělá romantická zřícenina, Na přelomu 18. a 19. století udával vkusu tón romantismu, takže není divu, že tehdy každý druhý zámožnější pán toužil po své vlastní „zřícenině“. Lichtenštejnové měli (ostatně jako téměř vždy) navrch - jejich umělá rozvalina starého hradu nebyla pouhou dekorací zámeckého parku. V interiérech se normálně fungovalo, bydlel tu knížecí hajný a v době

lovů a honů se tu konaly poslední leče a bohaté hostiny. Kdysi se v záměčku vyhlášoval Král honů, dneska si tu (nejen) mladé páry říkají své „ano“.

Janohrad, sevřený ze tří stran meandrem královské Dyje, sloužil jako lovecký záměček. Panstvo se tu před honem shromáždilo, poprálo si štěstí a navečer se vracelo k bohatě prostřenému stolu. Ulovená zvěř se opékala na osmi velkých ohništích na nádvoří. Koně a psi si mohli odpočinout v přízemních prostorách, zatímco jezdci hodovali v prostorných sálech. Tehdejší etiketa poroučela, aby se ženy a muži bavili odděleně, tak vznikly kromě Rytířského sálu i Dámské salónek. Mladé šlechtičny se krmily, pily a tančily s menší vervou než pánové, což dokazuje fakt, že potřebovaly krby. Hlavní sál vytápěný nebyl a když někoho bujaré veselí příliš unavilo, mohl si zajít zdřímnout do odpočinkového sálu v prvním patře.

Stavba se nachází na pohyblivém podloží s vysokým stavem podzemních vod. Snad právě proto kníže odmítl původní velkorysejší plán hrádku a nechal ho vybudovat „jen“ tak, jak je dnes: čtyři nárožní věže, jakože polorozpadlé obvodové zdívo, ochozy prvního patra, budova záměčku. Stejně jako v případě Minaretu se začalo se zpevněním písků dřevěnými pilotami a trámy.

Prohlídka byla vcelku zajímavá, i když byla trochu poznamenána naučeným textem průvodkyně. Škoda, že mě nenapadl nějaký zvidavý dotaz, který by jí nepochybně vykojil.. Vkt.

Třeba proč zrouna průvodkyně ignoruje snahu všech ostatních zužitkovat kouzlo místa doboujmi kostýmy.
Trn.

Naším dalším cílem byl známý minaret. Jak se k němu ale dostat, když je uprostřed parku, kam se s koly nesmí? Vymyslelo se to fikaně. Do vnitřní části parku obehnané plotem jsme se dostali otevřenou brankou na jejím okraji, který je co nejbližší minaretu. Po písčitéch cestách jsme nakonec jeli a dostali se tak rychle až k cíli. Dig s Hankou a Plašanem jít nahoru nechtěli, protože tam byli nedávno.

Minaret

Stavba z přelomu 18. a 19. století vznikla podle návrhu architekta Josefa Hardmutha. Původně plánovaná stavba mešity byla zavrhnuta kvůli nevhodnému podloží. Základy minaretu tvoří olšové piloty a rošt z dubových trámů, středem budovy je téměř šedesát metrů vysoká třípatrová věž se třemi galeriemi a kopulí. Návštěvníkům, kteří jsou ochotni vyšlapat tři sta dva schody na horní ochoz, se naskytne krásný výhled na zámeký park [Lednice](#), Pálavu a Bílé Karpaty. Sály v prvním patře, disponující sbírkami orientálních předmětů, čekají na rekonstrukci a zpřístupnění. Součástí památkové a biosférické rezervace UNESCO. Veřejnosti přístupné v návštěvních hodinách.

Dle staré povídky chtěl na místě dnešního Minaretu postavit velký mecenáš umění Alois Josef I. z Lichtenštejna kostel. Mezi poddanými se ale (kdoví proč) zvedl odpor, nějak se neshodli na místě stavby, a to Aloise rozčílilo. Aby jim ukázal svou moc, nechal natruc vybudovat mešitu s minaretem. Podložil pohyblivých písků, obvyklé v nivě řeky Dyje, tak velkolepý plán nedovolilo. Začalo se a skončilo Minaretem. Toť praví pověst.

Středem budovy je 59, 39 metrů vysoká věž, na jejíž horní ochoz vede 302 schodů. Jako prsteny ji obepínají tři zastřešené galerie, ze kterých toho můžete vidět přímo úměrně momentální výšce. Třeba okolní park, Pálavu, Bílé Karpaty či dokonce vrcholek věže Svatoštěpánského dómu ve Vídni. Aby bylo možné tak vysokou věž vybudovat, bylo tu postaveno speciální spirálovité lešení. Zedníci se prý nezvyklé podoby báli, tak jakýsi císařský kaprál jízdního pluku vyklsal v sedle koně až k vrcholu. Právě tohle údajně obavy stavitelů rozptýlilo a Minaret mohl být dokončen.

První patro Minaretu tvoří osm sálů, v nichž měli dříve Lichtenštejní uloženou sbírku orientálních předmětů. Podlahy sálů kryje kamenná mozaika a stropy a stěny zdobí klikaté nápisy maurského rukopisu.

V prvním patře minaretu jsme si koupili lístky (i já jsem musel jako dospělý, na dítě jsem to neukecal) a přes první vyhlídku se dostali až do výšky 60 m na vrchol věže. To by se to padalo... výhled byl úchvatný , ale byl by ještě úchvatnější, kdyby nebylo pod mrakem.

Nahoře jsme samozřejmě nebyli sami, byli tam i jiní lidé. Jedna pani například říkala svému manželovi „no na Horáčka by to asi nebylo“. Odkud asi zná našeho Tomáše...

Vkt.

Však ono dole bylo také zábavy dost. Poučné bylo sledovat, jak labuř po břehu prohání majitele digitálních širokoúhlých kompakťů. Když ji to omrzelo, otočila se na patě, vyštípala zamýšleného cvalka dřepícího na JEJí cestičce a urátila se na hladinu.

Trn.

Zpátky od minaretu jsme jeli po panelové cestě po které k němu přijíždí povozy tažené koňmi. Dojeli jsme až k díře v drátěném plotu, kterou jsme všechna kola včetně sebe protáhli ven na silnici.

A hurá na oběd. Ten jsme si dali v restauraci u zámku, sedli jsme si ale venku, čímž se nám podařilo zmást obsluhu. Nejdřív nám řekli, že si tam sednout sice můžeme, ale jídlo si musíme objednat vevnitř a sami si ho také ven přinést, po objednání nám ho ale nakonec přinesli sami. Slečna číšnice měla sice řeči, že sedíme u stolu, který náleží vedlejší cukrárně, ale i to pití nám přinesla. Já jsem si dal promyšleně jenom klobásu s hořčicí, chtěl jsem totiž ušetřit. Kdo si ale myslí, že jsem měl po obědě hlad se šeredně mýlí. To neznáte Viktora. A ostatní. Dostal jsem totiž porci od Jany, Hanky a Tatranky. Ochutnal jsem i jídlo Kláry. Jenom Janka se nechtěla vzdát svého dortu, který si šla koupit do cukrárny. A ještě si ho drze prohodila s Plašanem. Škoda.

Zaplatit jsme měli původně také vevnitř a číšník nám to také ještě i po odnášení prázdných talířů říkal, ale asi jsme nešli tak rychle, jak by si býval přál, takže nás přišel zkasírovat ven.

a kromě toho všeho tu byl také čas na povyšování. Dneska se to týkalo Kláry, která byla povýšena z „ničeho“ na „dušičku“.

Naše další šlapání nás vyvedlo z Lednice po silnici směrem na Valtice. Za rybníky jsme ale zahnuli na Hlohovec, kde si u pumpy Plašan s Jankou napumpovali kola. A já jsem si dotáhl kliky, protože se mi od středu zase ozývaly divné zvuky. Chroust, chroust a tak podobně. Zvuky ale zase pokračovaly i po dotážení klik, takže bylo jasné, že to je zase střed.

Za Hlohovcem jsme nějak, nevím už jak, najeli na polní cestu střídavé kvality, po které jsme jeli a jeli, až jsme dojeli do nějaké vesnice (Sedlec se jmenovala), která nás na svém okraji přivítala vraty s nápisem ochutnávka vín. Digovo kolo, které původně jelo zcela zřetelně rovně najednou prudce zahnulo doprava do vrat a zastavilo tam. To kolo je divné, to snad to víno cítilo...

Zajeli jsme tam všichni, zastavili a přidali se k dalším cyklistům, kteří už ochutnávali. Zatímco jsme řešili jaké a kolik, tak mě Plašan nabídl,

jestli s ním nechci jít na houpačku, která stála vedle altánku na trávě. V první chvíli jsem sice nevěděl, jestli si nedělá legraci a tak moje reakce byla zdrženlivá. Protože to ale myslel vážně, tak jsme šli. Na houpačce jsem už nebyl hooooodně dlouho. Normálně by na nás byla nízká, naštěstí ale byly pod jejími konci zabudované pneumatiky, které nádherně pružily. Bylo to perfektní. Vkt.

Jak perfektní, přímo báječné, škoda jen, že mi vyrostl zadek a já se nevlezl na skluzavku. Béééé, béééé ... Plš.

Bylo to tak perfektní, že jsem ani nezareagoval na Digovu poznámku, že má teď v altánku všechny ženské pro sebe. Kdy se ale zase dostanu na houpačku? Ženských ještě může být.... ☺

Ochutnali jsme snad všechna bílá vína, která tam měli a jedno z nich nechala Janka načepovat do dvoulitrové flšky na večer. Vkt.

Ne načepovat, to se paní zdráhala, neboť měla jen 3litrové balení (asi pro větší pijany), které nemohla otevřít a odlít z něj. Mimochodem, i ty 3litříky bychom hravě zvládli. Tak nezbývalo než zakoupit dvě lahve skleněné a přelit vlastnoručně. Jnk.

Touto panákovou smrtí jsme si vlastně jen potvrdili správnost původního výběru. I když... on ten „šedák“ také nebyl špatný... Trn.

V Sedlci jsme chvíli hledali cestu, než jsme najeli zase na jednu cyklostezku vedoucí po polní cestě. Na jejím začátku se ještě opravil pedál Kostky a jeli jsme.

Bohužel do kopce. A velkého. Před jeho vrcholem jsme potkali nějakou ženu s kočárkem a malým klukem. Ten se mámy ptal zřejmě něco v tom smyslu proč jedeme tudy, protože matčina odpověď zněla: „Nevím. Kdyby jeli po silnici, tak by to měli rychlejší a ještě by jeli po rovině“. To jsem slyšet neměl. Vkt.

Ále no tak, to by nás ani nebavilo jezdit pořád po rovině, aspoň jsme si to vínko trochu zasloužili. Jnk.

Na vrcholu kopce, po dojetí Hanky se zjistilo, že má Hanka v zadním kole méně vzduchu než by mít měla. Tak proto se jí jelo tak špatně. A ne kvůli tomu kopci, ten by jinak vyjela jako laňka! ...postřelená... Dig jí chtěl dofouknout kompresorem, zjistil ale, že se mu pokazila koncovka hadice. Takže ručně. Systém Hančiny pumpičky jsem nepochopil dost rychle, takže jsem si půjčil radši tu Tatranky. S tou už pumpovat šlo.

Z kopce jsme sjeli dolů a napojili se na silnici do Mikulova. Už tam jsem jel poslední a ne a ne ostatní dojet. Asi málo energie. V Mikulově mi to ale po jednom neúspěšném zařazení na největší převodník začalo divně řachtat.

Vkt.

Ty si nedáš pokoj s tím vzrjícím doprovodem.

Jnk.

Zřejmě drhnul řetěz o přesmykač. Divné bylo jenom to, že mi drhne při všech možných polohách. Na největším i nejmenším převodníku, při zařazení největšího i nejmenšího pastorku. Jel jsem pořád jako poslední, s odstupem možná i 100 metrů za ostatními. Cestou jsem si mohl vychutnat přejetou srnku, ale radši jsem se věnoval kolu a jízdě po hlavní silnici.

Po čase zřejmě už i Digovi bylo divné, proč jsem pořád pozadu. Počkal na mě a jal se zjišťovat situaci.

Vkt.

No, divte se! S Plašanem nás chytla lítavá a tak jsme letěli 36 km/h po krásné rovině vstříc bouři. A jelo to úžasně. To, že jsme začali ztrácet ostatní jsem čekal, protože ne každý zachytí „nástup lítavé“ a ně každý se pak lítajících udrží. Ale v okamžiku, kdy se Viktor jedoucí na chvostu skupiny začne zmenšovat, až se stane malým nezřetelným bodem na obzoru, napadne asi každého, že něco není v pořádku. A tak jsem vypřáhl. Přestal jsem šlapat a kolo pomalu začalo ztrácet rychlost. K úplnému zastavení došlo až za 3 minuty. Schválně jsem to sledoval, protože kdoví kdy se naskytne podobná příležitost. Ale když se Viktor nepřibližoval, vydal jsem se mu naproti. Když jsem byl u něho, slyšel jsem opravdu výše popsané zvuky. A tak jsem začal pokládat otázky vedoucí k objasnění příčin pomalu jedoucího Viktora.

Dig.

Nejdřív se ptal, jestli to nejsou brzdy, jestli zase nebrzdí. Mou poznámku o tom, že mě možná brzdí drhnoucí řetěz samozřejmě hned zamítnul, to by na rychlost velký vliv mít nemělo. Jenže jízdu vedle mě po chvíli zjistil, že to není řetěz o přesmykač. Bylo to něco mnohem zajímavějšího. A závažnějšího. Nějakým řízením osudu se hýbl střed, se středem se hýbly i převodníky a ty mi začaly vesele obrušovat zadní vidlici. To bylo hned radostí na starém bělidle...

Zastavili jsme a Dig začal opravovat. Nejdřív brzdy. Skutečné brzdily, takže jsem celou dobu zbytečně posiloval. Dalším problémem bylo špatné řazení přehazovačky, která byla vůči řazení posunuta o převod. Opraveno bylo rychle, ani nevím jak. To nejlepší ale přišlo nakonec. Co s tím středem, co s těmi převodníky. Dig si i tuto výpravu zapomněl vzít tisícíhran na střed, takže jsme měli ztíženou pozici. Zkoušel to sice i obyčejným klíčem, ale úspěch to nemělo. Nakonec mě napadlo geniální řešení, byť ne příliš konstruktivní, že by se broušení mohlo zabránit tím, že se vymontuje nejmenší převodník.

Takže jsme to udělali a už byl klid. Mohli jsme jet dál. Na obzoru už byly černé mraky, vypadalo to na pěkný průšvih. Vyrázili jsme tedy dál.

Původně jsme chtěli ještě na nějaké Dívčí hrady, ale protože se asi Janka s Janou bály, aby nám neprozradily nějaké tajné dívčí tajemství schovávané na těch Dívčích hradech, tak jsme tam nakonec nejeli. Vkt.

Dívčí hrady - zřícenina gotického hradu

Západně od Pavlova na příkré, ze tří stran nepřístupné skále se nalézají zříceniny kdysi významného a pevného hradu zvaného jako Děvičky, Dívčí hrady, Maidberk (Maidenburg), který se poprvé připomíná v r. 1222 pod slovanským jménem Dewiczky. Pro své strategické postavení zůstával hrad v zeměpanském držení. Stavba, jejíž zříceniny jsou dosud dominantou východního konce hřebene Pavlovských vrchů, tvoří protáhlý, nepravidelný obdélník, asi 65 m dlouhý a přibližně 20 m široký, uzavřený vysokou hradební zdí. Od r. 1334 byl hrad součástí lichtenštejského mikulovského panství, avšak ztratil své původní strategické postavení. Hrad nebyl trvale obydlen, teprve po roce 1514 na něm krátce bydleli členové rodu Lichtenštejnů. V 16. století byl hrad pod vlivem nové válečné techniky upraven. V r. 1572 získal již značně zchátralý hrad Adam z Ditrichštejna. Zkázou hradu způsobili Švédové po vítězné bitvě u Jankova v r. 1645, kdy na hradě byla jejich posádka, která před svým odchodem hrad i s Pavlovem vyplnila a zapálila. Po třicetileté válce již nebyl opraven a dále chátral. Ještě r. 1784 bylo v zadním traktu zříceniny malé obydlí hlídače, který zvonem na hradní věži upozorňoval osady pod kopcem na požár nebo na blížící se bouři.

Hmm, možná bylo uzhledem k blížícímu se večeru těch hnědých věcí na mapě moc pohromadě a pouhým okem bylo patrné, že někdo pod hrad narval větší pozemek, protože se mu uyboulil. A pak, na takovémto hradě určitě strašááá... Trn.

Najednou jsme se objevili v Horních a posléze i v Dolních Věstonicích, nalezišti známé Věstonické Venuše. A tam někde, v prudkém, ale naštěstí jen krátkém kopci mi zase začaly drhnout převodníky. Tentokrát už i velký. Ještě jsem si všiml, že je nalevo nějaká velká voda...

Dostali jsme se k nějakému jachtovému klubu, na jeho konci jsme ze silnice odbočili na hráz nějaké přehrady. Už kdysi jsem viděl v televizi přehradu, ze které trčí suché stromy. To je ona. Vkt.

Nové Mlýny se myslím zove.

Plk.

Po hrázi jsme v silném větru dojeli kolem několika rybářů až na místo s příhodným sjezdem dolů a dojeli tak na mýtinu, náš nocleh. Vkt.

A viděli jste, jak hleděli?

Plk.

Rozhodlo se nepostavit samostatná doupata, ale dva tunely. Ty jsem ještě nikdy neviděl, natož abych je stavěl. Zajímavé. Vkt.

A na večerní sedánkovou oslavu velmi praktické

Jnk.

Po jejich dostavění už byla skoro tma a my jsme se shromáždili v jednom z nich a bavili se. A protože byly Narozeniny, tak došlo i na dárky.

Vkt.

A taky to víňko, domácí višňovku, Hančina brusinku z cest po Třeboni a Dig už chtěl načít i tu Metaxxu.

Velmi se připozdilo, začalo pršet a my jsme šli spát...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
N. Mlýny	49	607	55,1	14,3	11-21

Ráno 6.5. neděle

Celou noc přerušované pršelo. Já jsem sice spal, takže to nemůžu tvrdit s jistotou, ale snad to je pravda. Ráno to ale naštěstí přestalo.

Vkt.

Také tam NĚKDO! nepřerušitelně chrápal a když se konečně na mlaskání vzbudil, upadl do bezvědomí tak rychle, že jsem jen stačila zaupět: „To nebyla minuta!“
Trn.

Aspoň vidíte, že mám dobré spaní.

NĚKDO či spíše NKD.

Vstali jsme v 8 hodin. Já jsem ještě vypustil lavor vody nad hlavami a mohli jsme ven. Nasnídali jsme se a tentokrát jsme si s Klárou už udělali i čaj a kafe, sbalili jsme doupatka. Balení už bylo jednodušší než jejich večerní stavění. Problém ale byl zase při skládání plachty. Ona ta nová igelitová potvora je strašně velká, těžká a také nepoddajná.

První část cesty byl návrat do Věstonic. Hned zpočátku jsem nabral zajímavé zpoždění za ostatními. Někdo by si možná mohl myslet, že to bylo vinou technických potíží, ale ve skutečnosti jsem jen ostatní nechtěl rušit neustálými zvuky mého obrušovaného a tedy i odlehčovaného rámu. Takto jsem dobrousil až do Dolních Věstonic k místnímu archeologickému muzeu.

Dolní Věstonice

Významné archeologické naleziště, které se proslavilo především soškou Venuše. Sídliště lovců mamutů, v obci se zachovaly pozůstatky slovanského hradiště a pohřebiště z 11. století. Návštěvníci si mohou prohlédnout archeologickou expozici ve Staré radnici. Za povšimnutí stojí gotický kostel sv. Michala a barokní radnice ze 17. století.

Muzeum nebylo moc velké, ale celkem zajímavé. Nejsem nekrofil, takže se zase tolik nevyžívám v popisu hrobů, poloh koster a jejich nákresů,

ale byly tam i zajímavé věci. Páni archeologové musí kromě obrovské trpělivosti a zručnosti při hledání a očišťování nálezů mít také notnou dávku fantazie, když si vymýšlí možné upotřebení nalezených předmětů.

Samozřejmě je značná část expozice věnovaná nejznámějšímu exponátu, tamté plnoštíhlé ženské s vnady ohrožovanými přízemními mraziky, kterou nazývají Venuše. Dokonce jsem byl vedle její zvětšené sochy vyfotografován. David a Goliášová...

Přes jednu z hrází nádrže jsme dojeli na druhou stranu směrem na Pouzdřany. Než jsme k nim dojeli, stala se mi zajímavá příhoda: přes cestu mi asi tak pět metrů před vrzajícím kolem přeběhly dvě srnky. Kdyby se

bývaly nehýbaly, tak jsem si jich vůbec nevšiml. Takhle jsem jako každý správný ekolog litoval, že nemám kulomet nebo alespoň samopal abych snížil počty přemnožené vysoké zvěře.

Jinak nic zvláštního. V Pouzdřanech se mi k vrzání ještě přidal problém z předešlé výpravy, přeskakující řetěz. No nádhra.

Za železnici jsme zase trochu zvýšili svou rychlost, protože nás čekala rovná silnice. Já jsem byl stále na chvostu výpravy a už mě to začalo dost štvát. Už mě napadaly i různé myšlenky, které by určitě profesně zajímaly Kláru. Když jsme třeba po mostě přejížděli nějakou řekou (byla to Svratka. (Pozor, je tam S!)), tak mi hlavou projelo jak by to bylo prima, kdybych kolo vzal a hodil ho do vody. Byl by klid...

Zajímavé bylo ale ještě víc, že se mě Klára po jejím dojetí ve Vranovcích ptala, jestli bych to kolo nechtěl vyhodit. Jak na to přišla?

Vkt.

Ale no tak, takové destruktivní nápady

Jnk.

A jako správný tiskový mluvčí jsem nebyl schopen s tím cokoliv dělat, museli se zeptat místních jiní. Dig s Tatrancou proto zastavili u jednoho domu, vedle kterého byla cedule zámečnictví. Pomoc ale bohužel nepřišla, pán potřebný nástroj neměl.

Prý by to měl jeho syn, ale ten je se psem někde na cvičáku. Doporučil nám ale nějakého člověka z další vesnice, nějakého Pepina z Vojkovic.

V Žabčicích jsme se napojili na cyklostezku, která nás oddělila od silnice a my se tak v klidu protáhli okolo smradlavého hnoje až do Židlochovic. Tam našla Janka pokračování cyklostezky do hledaných Vojkovic a opět mimo silnici jsme dojeli až do nich.

Najit Pepina nakonec nebyl takový problém, i když se musela Tatranka se mnou v zádech zeptat dvou žen. Pepino nás ale zklamal. Tisícihran totiž bohužel neměl, neb není cyklista. Dig se tedy s jeho pomocí pokusil misky středu uvolnit pomocí kleští, ale bohužel se to nepodařilo.

Pepino se ale alespoň zmínil o nějakém člověku, který v Rajhradě vlastní cykloobchod. Honem tam. Je neděle, čas někdy okolo oběda, navíc jsme na Moravě, takže je jasné, že budeme všude vítáni.

V Rajhradu jsme cykloobchod skutečně našli, majitel měl podle informací bydlet přímo nad ním.

A byla to pravda. Zvonkem se nám totiž podařilo probudit malého, což nám z okna v prvním patře prozradila paní majitelová. Nadšená nebyla, což se dalo pochopit. To nebyl dobrý začátek. Manžela nicméně poslala, takže se u nás za chvíli objevil.

Když jsme mu řekli, o co nám jde, tak hned kýžený tisícihran přinesl.

A hned jako ořech na ráčně. Bohužel měl ale už oježděné hrany, takže se s ním nedalo moc zabírat. Možná také proto se nepodařilo levou misku vůbec povolit a naopak se podařilo úplně vymlít její zuby. Co teď? Jediná možnost asi bylo misku zničit pilkou a vyndat jí přiměřeným násilím. Pilka se do

hliníku misky zařízla vzápětí, Dig řezal co to šlo na několika místech. Kleštěmi se potom miska zmačkla a už byla venku.

Pan obchodník přinesl misky nové, ale tam nalevo se jí moc nechtělo dovnitř. Zkoušelo se to znovu a znovu a pořád nic. Zvlášť tím očvachtaným klíčem to nešlo. Až přinesl pán prý poslední možnost.

Vkt.

Uvedl to slouy: „Mám takouj jeden klíč...“ a v očích mu pobavněně blýskalo.

Trn.

Tisícihran snad na kamiony... Přítlak k misce zajistil šroubem, vzal dlouhou rouru a už to šlo. Další příklad vítězství síly nad hmotou. Holky ještě zvedly přední kolo, aby se tam vešel bylo zašroubováno. Ještě vrátit nejmenší převodník na své místo a můžeme pokračovat. Náhdera.

Od naší provizorní dílny na chodníku před obchodem jsme se přesunuli do restaurace Teressa, kterou mezitím okoukl Plašan. Kola jsme si mohli dát do předsíně okolo fotbalu a sedli jsme si. Pivo měli zajímavě, nějakou zřejmě místní specialitu, 14-ti stupňové světlé. Sem s ním. Honem.

Jídlo měli také celkem dobré. Ještě že jsem odolal Hančině přesvědčování a dal si celé jídlo. Říkala mi jestli to není zbytečné, určitě něco zbude. Nezbylo. Všichni své porce dojedli a nenechali mi nic... Vkt.

Musím říct, že hospůdka se mi líbila hned od začátku a jsem rád, že i vám. A navíc mi v ní i dobře chutnalo. Mňam. Plš.

No a potom jsme bohužel osířeli. Po obědě se totiž Plašan s Jankou s námi rozloučili, protože už museli jet domů. Škoda. Vkt.

Teda a jak moc se nám nechtělo vám asi nemusím povídat, že. Ztracená práce. Už abychom jeli zas. Jnk.

Kousek za Rajhradem, na silnici vedoucí vedle dálnice začalo pršet.

Vkt.

To asi i svatý Petr smutnil nad naším odloučením

Jnk.

Meteorologové to slibovali a konečně jim to vyšlo. My jsme na to ale byli připraveni, takže nás to nezaskočilo. Zaskočilo to maximálně moje staré šustákové kalhoty, které se jako nepromokavé tvářily jen do prvního deště.

Za střídavě silnějšího a slabšího deště by někteří lidé zocelení tvrdou dřinou v továrnách při budování naší krásné kapitalistické vlasti možná uhaněli vstříc novým zážitkům, my jsme ale uhaněli vstříc obyčejnému pelechu. To byla rychlost. Kudy přesné jsme to jeli už nevím. To by mohla říct možná tak Jana, naše milá navigátorka. Takhle mohu jen napsat, že jsme se ne zcela drželi původního Jančina plánu a že jsme jeli chvíli po rovině, o světlejších chvílích z kopce a objevily se bohužel i delší úseky při jízdě do kopcu, až jsme se objevili někde podél toku řeky Jihlavy v Dolních Kounicích.

Dolní Kounice

Město Dolní Kounice, leží jihozápadně od Brna. Dlouhé dějiny s sebou přinesly kromě rozkvětu několik požárů (1703, 1770), povodně (1862) a dokonce zemětřesení (1607). Nad městem se vypíná zámek, který je v soukromých rukách a je pro veřejnost nepřístupný. V sezóně můžeme navštívit klášter Rosa coeli, židovskou synagogu, židovský hřbitov a pozůstatky židovského gheta. Stojí zde také poutní kostel svatého Antonína, turistům slouží informační centrum.

Starobylé město Dolní Kounice se nachází pětadvacet kilometrů jihozápadně od Brna v údolí řeky Jihlavy, které obklopují okolní kopce s nepřehlédnutelnou siluetou zámku a poutního kostela svatého Antonína. Ve městě je možno nalézt mnoho památek vypovídajících o jeho bohaté historii. Ať už se jedná o romantickou zříceninu kláštera Rosa coeli, židovskou synagogu a hřbitov, několik kostelů a kaplí, historické měšťanské domy a v neposlední řadě kamenné kříže a boží muka stojící u cest vedoucích do celého okolí. Vedle těchto památek zvyšují přitažlivost rozsáhlé ovocné sady a úrodné vinice, na kterých se rodí proslulá frankovka. Návštěva Dolních Kounic ve Vás zanechá nezapomenutelné dojmy.

Opevněný renesanční zámek

V Dolních Kounicích založen v roce 1181 premonstrátský ženský klášter, zanikl počátkem 16. století (zříceniny zachovány u severního úpatí zámekského návrší). Pravděpodobně k ochraně kláštera byl zřejmě v 1. třetině 14. století vybudován gotický hrad, který svou pravidelnou zástavbou kolem obdélníkového nádvoří a baštami pojatými přímo do zdiva hradu byl typem tzv. severoitalského kastelu. Stavebníkem byl snad král. V roce 1537 získali hrad po zániku kláštera Žabkové z Limberka. Za nich a za Drnovských z Drnovic (1588 - 1622) došlo k přestavbě hradu v renesanční zámek. Další přestavby v polovině 17. století (dnešní 1. brána a přilehlé opevnění) a v 18. století za Ditrichštejnů. V roce 1862 přešel sňatkem do majetku Herberštejnů (do roku 1945). Za nich byl zámek téměř neobydlený a

velmi zpustl, zvláště interiéry 2. patra. Areál zámku se skládá z předzámčí uzavřeného hradbami a přístupného 2 branami a vlastní dvoupatrové čtyřkřídle renesanční zámecké budovy. Zachována renesanční dveřní a okenní ostění. Příjezd a interiér bývalé kaple v ju. nároží má ještě ráz gotický. Nejvýznamnější místností je renesanční tzv. rytířský sál.

V Moravských Bránicích jsme se krátce zastavili, abychom si odpočinuli, což Jana využila k tomu, aby si oblékla pláštěnku. A mě to už také přestalo bavit, tak jsem si ji vzal také. Svoji pláštěnku.

Zastavili jsme se také v Ivančicích.

EIFELŮV VIADUKT V IVANČICÍCH

Do dnešní doby se dochovalo jen torzo unikátního mostu, viaduktu, přes řeku Jihlavu z roku 1870. Most o výšce 42 m se stal prvním celokovovým mostem v Rakousko-uherské monarchii. Prokázalo se, že autorem projektu byl proslulý architekt Gustav Eiffel. Přesto, že je technickou památkou, jeho stav od vyhlášení díky velkým finančním nákladům pouze chátral a v roce 1999 došlo k rozřezání a sešrotování podstatné části unikátní konstrukce. Starý Ivančický viadukt se po 108 letech provozu stal technickou památkou, od 1.1.1979 je ve správě Brněnského technického muzea. Zbývá část, jeden pilíř s podpěrou a mostním polem, je nadále na seznamu kulturních památek ČR a je provizorně staticky zajištěna.

Celý most váží 2580 tun a vyrobila jej mostárna ve Frýdku-Místku. Vlastní stavbu provedlo Železniční stavitelství Brno. Pravidelný provoz na novém mostě byl zahájen v roce 1878.

Ivančice-Renesanční zámek

Ivančice vznikly jako královské město ve 13. století. Zřejmě současně s městem byl založen i gotický hrad, doložený poprvé roku 1329. V letech 1421 - 1435 tu byla husitská posádka, poté hrad s městem často zastavován. Roku 1486 postoupil Vladislav II. Ivančice dědičně Vilémovi z Pernštejna. Koncem 15. století přešly sňatkem na pány z Lipé a ti o sto let později přestavěli původní hrad v jednopatrový renesanční zámek zakončený atikovým štítem. Roku 1622 přivedli Ivančice Lichtenštejnům a zámek se změnil nejprve ve hospodářskou budovu, od poloviny 18. století sloužil jako kasárna (menší úpravy v nádvoří části), na počátku 19. století jako vojenská nemocnice. V roce 1873 přistavěno druhé patro a odstraněn původní štít. Od roku 1878 byly v zámku umístěny kanceláře a též městské muzeum. Dvoupatrová budova se zbytkem arkád otevřených do nádvoří; průčelí do náměstí má cenný renesanční portál a původní renesanční ostění, zachován též nárožní renesanční arkýř. Portál zámku s erbem stavebníka od sochaře J. Gialdiho.

Jana se dohadovala s Digem kudy dál a já jsem se pokoušel vyndat Kláře klíště. Zapojila se do toho ovšem Tatranka, která mě slušně odkázala do patřičných mezi. Prý to dělám špatně, protože ona byla minulý rok na školení. Nic proti tomu. Jenom mám takový pocit, že každou chvíli někde říkají jiný osvědčený a zaručeně správný postup k odstranění tohoto parazita, a tak se dá těžko říct, který je vlastně ten správný. Pravda ale je, že ho Tatranka vyndala hned, ani nevím jak...

Vkt.

Tak já Ti to někdy pouím @... Pinzetou se vyndává tak „Klíř šfák holubí“... ze psa...

Trn.

Jana mířila k nějaké benzinové pumpě, kde chtěla vyzkoušet záchody a také si dát kafe. Jedinou pumpu jsme našli až na okraji Oslavan. A měla zavřené záchody i automat na kafe. Takže jsme jeli dál. Tam dál náš čekal zase kopec nahoru, v mapě píšou 10% a já nemám důvod tomu nevěřit.

Spát jsme měli někde u Kraví Hory. Jenže alespoň ze silnice se nezdálo, že jsou okolo nějaké velké lesy... Takže se rozhodlo, že to zapíchneme někde tady. U Senorad Vhodná, i když na první pohled ne příliš

slibná polní cesta se nabízela právě kousek před vesnicí. Když jsme po ní přijeli k lesu, zjistili jsme, že ta halda hnoje, kterou jsme viděli ze silnice, je obyčejná hlína z nějaké stavby a ne hnůj. Sláva. Ani nás nemrzelo, že si nezopakujeme každoroční zvyk spánku u hnoje. Po rozbahněné cestě jsme ale jeli dál, do hloubi lesa, kde Tatranka našla louku vhodnou k noclehu. Ještě to bylo kousek do kopce a byli jsme tam. Postavili jsme doupata. Co se dělo u ostatních jsme už skoro nevěděli. My s Klárou jsme si uvařili večeři, těstoviny s Bouloňskou omáčkou.

Vedle u holek se pařilo, vím, že se k nim vloudil Dig a popíjelo se. Já jsem byl taky zván, ale nechtělo se mi. Radší jsem šel spát... Vkt.

Pak nemáš tak brzo ráno vstávat ☺ !

Jnk.

Já a Janka jsme zatím mířili do matičky Prahy a domů se dostali až okolo 23 hodiny, takže spinkat se šlo až okolo půlnoci. Cesta vláčkem uběhla docela dobře, ale to závěrečné slápní ... nic moc. Navíc když jsem druhý den přišel ke kolu, tak jsem zjistil, že jsem před domem píchnul, protože zadní kolečko byl docela prázdné. Plš.

Technická data:

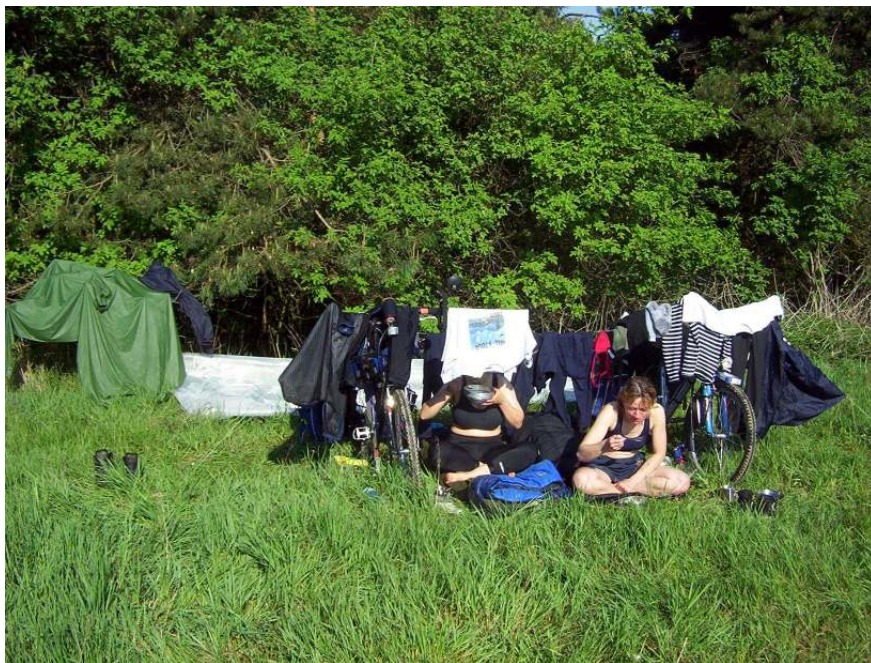
Místo	Maximální rychlost	Celková kilometráž	Denní kilometráž	Denní průměrná rychlost	Teplota vzduchu
(název)	(km/h)	(km)	(km)	(km/h)	°C
Kozínek	52	675	67,8	15,5	6-25

Ráno 7.5. pondělí

My už vstávali v šest. Brrr, jak mě se nechtělo.

Plš.

S Klárou vstáváme před osmou hodinou ranní. Nejdřív jsme tuším odkryli kola a plachtu dali sušit na trávu. Nasnídali jsme se, já si dal dvojité kafe a připravili se k odjezdu. Po všech ranních procedurách jsme byli schopni odjet v 10 hodin.

Zastavili jsme se v Senoradech.

Senorady

Mohutné tvrzíště po sídle vладыků ze Senorad z pol. 14. st. Po r. 1415 tvrz připojena pány z Lipé k Templštejnu a pravděpodobně zanikla. Dochován hezky přehledný dvoudílný areál tvrzíště s valy a příkopy, ovšem beze stop zdíva.

Pěkně zachovalé a hlavně přehledné tvrzíště najdete na konci ostrožny na okraji obce Senorady mezi Ivančicemi a Mohelnem, okr. Třebíč. Tvrz v Senoradech byla vybudována nejpозději v polovině 14. století, neboť v r. 1350 držel ves místní vладыka Vrchoslav ze Senorad. Písemně se připomíná v r. 1358 při převodu majetku Ješku Ptáčkovi z Pirkštejna. V r. 1415 se ves stala majetkem pánů z Lipé a byla připojena k Templštejnu a s ním pak v r. 1568 k moravskokrumlovskému panství. To však už senoradská tvrz dávno nestála; zanikla pravděpodobně již v 15. století před připojením statku k Templštejnu. Stávala na pahorku Šance západně od vsi, kde se dosud zachovaly valy.

U samoobsluhy jsme doplnili některé zásoby. Já jsem ale nedoplnil zásoby makových pochoutek, protože pro mě žádné neměli. Alespoň tedy pití, to je taky důležité.

Vyjeli jsme kopec za vesnicí, kde se nám otevřel krásný a romantický výhled... na jadernou elektrárnu Dukovany.

K elektrárně jsme se pořád přibližovali, naštěstí alespoň při jízdě z kopce. A to až do Levnova.

Levnov

Ketkovský Hrad

Zříceniny hradu zvaného Ketkovský hrad. Založen údajně ve 13., spíše však až v pol. 14. st., kdy patřil pánům z Lipé. Okolo r. 1440 obsazen rakouskými lapky, r. 1442 dobyt vojskem královských měst a rozbořen.

Jihovýchodně od Ketkovic se zvedají na skalnatém ostrohu mezi řekou Oslavou a jejím přítokem Chvojnici zbytky mohutných zdí ketkovického hradu. Byl vystavěn ve 13. století k ochraně východní části zboží třebíčského kláštera, v době, kdy Ketkovice byly jeho součástí. Neexistoval dlouho, neboť koncem 14. století byl v bojích mezi markrabaty Joštem a Prokopem zničen. Nazýval se prokazatelně Levnov.

Ketkovský hrad Levnov, situovaný na skalnatých srázích téměř 120 metrů na řekou, byl poměrně rozsáhlý. Ze tří stran měl přirozenou ochranu. Přístup byl pouze od východní strany, ale zde opět z části přirozený příkop byl uměle rozšířen. Brána do hradu byla z východní strany, za ní bylo malé spodní nádvoří. Dosud stojící tři mohutné opěráky držely zeď, chránící spodní nádvoří. Vlastní budova byla situována od východu k západu a byla palácovitého typu. Hrad měl na východní straně široké předhradí a na západní obrannou baštu. Až do roku 1970 nebylo téměř nic známo o vzniku, historii a zkáze tohoto kdysi mohutného hradu. Naproti tomu už přes sto let bylo pro moravské historiky záhadou, kde stával mohutný hrad Levnov, o němž se zachovalo poměrně mnoho zpráv, ale jehož lokalizace upadla v zapomnění.

Byl vystavěn na samém počátku vlády Karla IV. Lévou z Levnova, který se po něm psal r.1358.

Za Mohelnem upravila Jana původní trasu. Usoudila, že se nám pojede lépe po asfaltové silnici než lesem po kořenech. Jíždě do kopce jsme se ale ani tak nevyhnuli, chtěli jsme se totiž podívat na rozhlednu Babylon, kterou nějaký chytrák postavil na vrcholu kopce. A ten kopec jsem jako jediný nevyšel. Nějak mě to ne bavilo.

Jenže ouha... rozhledna byla zavřená. Sice tam byli nějakí turisté, kteří bezostyšně očumovali naše kola, i když jsem byl s Tatránkou ještě u nich, ale jinak nic. Vkt.

Možná nerozumněli dialektu a mysleli si, že jsme cizinci.; Trn.

Tak nám Jana alespoň přečetla historii místa a mohli jsme jet dál.

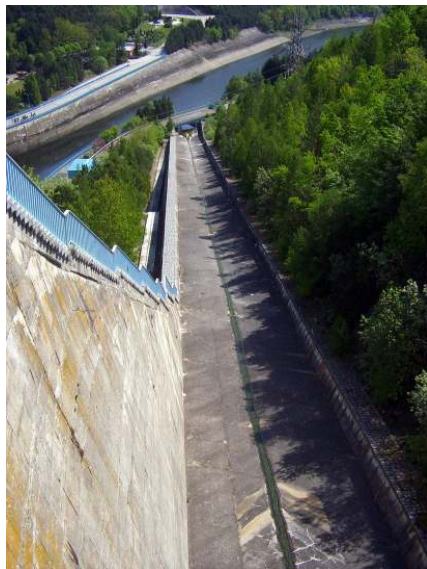
Babylon

Rozhledna je přístupná pouze So a Ne a to od 14-17 hod.

Jedna z nejstarších rozhleden v ČR. Byla vybudována pro potřeby zemského měření v r. 1831. Původně byla o patro vyšší (asi 40 metrů), ale během Prusko-Rakouských válek v roce 1866 bylo nejvyšší patro poškozeno dělostřelectvem, a tak muselo být odstraněno. Fresky ve vyhlídkovém patře znázorňují znamení zvěrokruhu. Z rozhledny je vidět jaderná elektrárna Dukovany, Pálava, Mikulov, dokonce prý i Vídeň.

Pokračujeme z kopce až do nějakého Kramolína. Tím jsme ale jenom v rychlosti projeli, má smůlu, že je postavený v kopci, a blížili se tak dolů do údolí, k hrázi přehrady Dalešice. U hráze jsme se museli zastavit, protože nás uchvátil pohled z hráze dolů, bylo to fakt vysoko.

A na druhé straně nás zase zaujal strašný bordel na hladině, naštěstí oddělený zábranou od okolní hladiny.

Diga s Janou ovšem toto všechno nechalo klidnými, protože jeli bez zastavení dál, do kopce na druhé straně údolí. Po vyfocení všeho možného jsme se do dalších metrů stoupání pustili i my. Vkt.

To víš, my cyničtí barbaři...

Dig.

Já jsem jel jako poslední s Tatrancou, což se ale nahoře změnilo, protože na nás ostatní čekali a my je tak předjeli. Jeli jsme si krásně a příjemně s dobrým pocitem prvenství, když jsme zaslechli zahoukání sirény. Aha... hmmm... jeli jsme sice hezky, ale moc daleko, čekala nás totiž odbočka do lesa. To nám určitě udělali schválně, nesnesli vědomí, že nejsou na prvním místě. Pro nás to znamenalo nepopulární úkon - vrátit se těch 50 metrů zpět. V lese to ale bylo zase zajímavější a hlavně v něm nejezdila auta.

V lese bylo sice ukazatelů poskrovnu a to jsme jeli po tzv. Energetické stezce sponzorované ČEZem.

Cestu jsme ale našli a mohli se tak po pár kilometrech lesní a poté polní cesty objevit v Dalešicích.

A protože té přírody bylo už dost, tak jsme se napojili na asfaltku, hlavní silnici vedoucí někam do neznáma. Po této silnici jsme jeli sice jenom asi 3 kilometry, ale sil nám to sebralo mraky. Jinak příjemná jízda po hladké silnici byla totiž výrazně ztížena větrem, který usilovně foukal proti nám. A že to byl silný vítr. Takže když jsme po dlouhé době dojeli až k benzinové pumpě na okraji obce Valeč, měli jsme docela dost. U pumpy jsme doplnili energii, trochu si odpočinuli a Tatrance ještě Dig vyměnil duši zadního kola, protože ta se rozhodla ze záhadných důvodů vyprázdnit. Vkt.

Zatímco já jsem se válela se zmrzlinou v trávě, zalehla Kostka hromadu rozmlácených dlaždiček u benzínky. Trn.

Asi po půlhodinovém odpočinku jsme se vydali na další cestu, já s Tatrankou vzadu. Ostatní nám nějak ujeli a já si nebyl jistý, jestli jedeme správně. Až na druhém konci vesnice po několika zatáčkách jsme je dojeli. To jsme ale už jeli po tankodromu. Silnici, po které snad mohou jezdit jenom tanky. Tedy ty terénnější. Něco takového jsem tedy ještě neviděl. Tatranka říkala, že horší silnici viděla někde v Krkonoších, ale tato hrála určitě prim v případné soutěži o nejstrašnější silnici republiky.

Dojeli jsme tak až k Hubertovu Dvoru, kde byl strašný smrad. Tatranka si už po cestě sem stěžovala, že jí zlobí Kostka, že se strašně těžce řadí na lehčí pastorky. A měla pravdu. Jenže jsem nevěděl co s tím, všechno mi připadalo normální. Takže až Dig v tom strašném smradu usoudil, že to bude nedostatečným namazáním. A olej mu už u benzinky došel.

Kvalita silnice se bohužel změnila až do napojení se na hlavní silnici na Jaroměřice nad Rokytňou. Jenže tam nepohodlí způsobené kvalitou silnice vystřídal zase foukající vítr. Takže jsme si nepomohli.

S větrem jsme bojovali i cestou okolo Myslibořic, alespoň že silnice vedla většinou po rovině nebo dokonce z kopce. Toho jsme sice nemohli kvůli větru moc využít a už vůbec ne jízdu z kopce vychutnat, ale alespoň to jelo trochu víc.

V textu se do Jaroměřic dostanu během dvou odstavců, ve skutečnosti to tak rychlé nebylo.

Dojeli jsme tak na náměstí a hned zatočili k hospodě. Vzbudili jsme ještě zájem několika místních pubertáků na freestylových kolech a už jsme si sedli u stolu venku.

Jaroměřice nad Rokytňou

Původně renesanční tvrz z poloviny 16. stol., později přestavěná na zámek. V roce 1700 prošel velkolepou barokní přestavbou. Roku 1723 přistavěno divadlo a rozměrný kostel

Barokní zámek v Jaroměřicích se řadí k nejimhotnějším stavbám první poloviny 18. století u nás i v Evropě. Zámek byl vystavěn na místě původní středověké turze z poloviny 15. století, která byla vystavěna pány z Lomnice. Stavbu zahájil Zikmund z Tiefenbachu a dokončení stavebních prací je pak připisováno Rechenberkům ze Želetic. Z turze se dochovaly toliko ve skále tesané místnůstky.

Jídla moc neměli, objednali jsem si hotovky. Já s Digem moravské vrabce s knedlíky a zelím, holky nějaký hovězí guláš s bramboráčky. Jediná Tatranka se lišila, ta měla smažený květák. Nebo něco podobného smaženého.

Pivo bylo dobré, tedy dokud jsem nedostal ten blbý nápad si dát místní pivo Hostan. Nedoporučuji. Stálo stejně jako Kozel, ale oproti němu mělo výrazně blbou chuť. Dal jsem ho na posouzení Digovi a Janě a tím jsem se zároveň fikaně trochu piva zbavil.

Jídlo docela šlo, i když prefabrikované houskové knedlíky byly houskové jenom podle názvu. Zato holky na tom byly hůř, jejich guláš a hlavně jakési nepovedené pokusy o bramboráčky nebyly moc k jídlu. Takže jsem nastoupil já. Po Janě jsem to dojedl ještě všechno, po Hance jsem nechal jeden. Klára měla asi velký hlad, protože svou porci snědla sama.

Já jsem si po tom guláši potřeboval nějak spravit chuť, tak jsem si ještě objednal palačinku. Mňam.

A už nastal čas odjezdu. Potřebovali jsme nějaký cyklistický obchod, kde by se dalo koupit nějaké mazadlo, Dig také chtěl koupit ventilek ke kompresoru, který mu odešel u Mikulova.

Jako správný tiskový mluvčí jsem se zeptal já (vida, jde to). Nasedli jsme na své oře a vyjeli udaným směrem. A skutečně, na konci Jaroměřic proti benzínové pumpě skutečně takový obchod byl. Před ním stály na parkovišti podivné věci, které jsme snad jen díky několika kolům identifikovali jako stojany na kola

a chvilku počkali, protože bylo zrovna, na chvilku, zavřeno. Zatím se s námi dal do hovoru jeden místní fanda, který čekal také, protože potřeboval sundat kazetu ze svého zadního kola.

Po chvilce už otevřeli, my jsme se tam nahrnuli a očumovali, zatímco Dig nakupoval. S Hankou, která hned koupila asi dvoje ponožky.

Dig hned namazal Tatrunku, tedy její kolo.

Vkt.

Pomohlo to alespoň dočasně, neb olej objevený ožvejk, který se při pádu udělal na lanku a drhl v boudenu, nenarouná... Ale lepší než drátem do oka.

Tm.

Opravit si hadici od kompresoru a ještě vyměnil Hance košík na láhev. My ostatní jsme se mezitím přiblížili, protože teplota citelně poklesla a navíc jsme viděli úplně šedý obzor, který nesliboval nic dobrého.

Naše trasa byla ještě u stolu při obědě radikálně změněna, tedy zkrácena a bylo už dané, že bychom měli spát někde okolo sýrové Želetavy.

Z Jaroměřic jsme se vysoukali rychle, zvlášť když nám jedna domorodkyně poradila cestu. Vítr foukal pořád, takže se nám jelo pořád „výborné“. Naštěstí se alespoň nesplnily naše obavy z černé oblohy, protože pršet nezačalo. Opět jsem začal mít pocit, že je na mém kole něco

v nepořádku a Dig hned objevil závadu. Zase brzda, tentokrát zadní. A možná to bylo i špatně usazeným kolem, protože byl úplně povolený rychloupínák. Sice se naštěstí nic nestalo, ale trochu mě polil pot co by se bývalo možná stát mohlo. Co mě ale zalilo víc, byl intenzivní pocit blbosti, že jsem si toho nevšiml a že jsem si takovou základní věc nezkontroloval sám. Ach jo...

Za Dolními Katany nás čekal les. Konečně taky les. A v něm kopec v zajímavém směru dolů. Bohužel mě to zase nějak nejelo, zdálo se mi. Že by zase brzdy? No... jak jinak by se dalo vysvětlit to, že jsem při jízdě z mírného kopce svou rychlost nezvyšoval, ale naopak snižoval? Nikomu jsem ale ještě nic neříkal a dál testoval nejlepší mechanické kotoučové brzdy na našem trhu Avid BB7.

V Lesonicích nebylo tuším pro nás nic zajímavého, zaujala mě snad jen opět strašná kvalita silnice. Dál jsme projížděli vesnicí, jejíž jméno bylo sice zajímavé, já si ho ale přesto nepamatuji a můj elektroatlas má zrovna na místě jejího názvu symbol stožáru, takže bohužel... Alespoň sem ale mohu napsat, že ten stožár byl tuším portálový a patřil k 400 kV vedení V 433 z rozvodny Slavětice (u JE Dukovany) do rozvodny Dasný u Českých Budějovic.

Za průsekem jsme vjeli opět do lesa. A hned na křižovatku, na které jsem radši zastavil, aby holky věděly, kam jet. No jo, jenže ony ne a ne jet. Co se děje? Kouknul jsem se zpátky a vida. Ony si klidně stojí na kraji silnice a asi obdivují flóru. Nebo že by nějaké nenadále potřeby...?

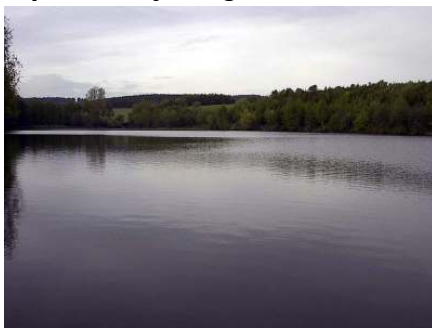
No, čekal jsem dost dlouho. A jak to tak bývá, Dig s Tatrancou a Klárou čekali opodál na daleko lepším místě. To už byla ale zase zima, takže jsem si bundu opět navlékl. Už nám do dnešního konce moc nezbývalo.

Vyjeli jsme malý kopec a po něm následoval zase sešup. Jenž to ještě nebyla Želetava, jak jsem si původně chybně myslel. K té nám ještě kousek chyběl. Byl to skutečně kousek a navíc z kopce, takže jsme tam byli skoro hned. Tatranka by sice asi toužila po exkurzi s ochutnávkou v místní sýrárně, ale bohužel. Už bylo moc hodin. Takhle jsme Želetavu jenom projeli a o sýrech si mohli nechat jenom zdát.

Želetava

Městečko ležící na hlavní silnici Jihlava - Vídeň, 16 km jižně od Stonařova. Poprvé je připomínaná roku 1303 jako majetek pánů z Perštejna. Dnes je známá především výrobou sýrů. K architektonickým památkám náleží gotická tvrz zvaná Starý hrad z 14. století, později přestavená na správní budovy a pivovar. Dominantou obce je původně gotický kostel sv. Michaela z roku 1303, renesančně a barokně přestavěn. Na náměstí se nachází barokní kašna ze 17. století a mariánský sloup z roku 1715.

Na konci obce jsme ještě zastavili, protože Jana potřebovala nutně doplnit zásoby energie.

Zatímco se Jana cpala, snažil jsem se ostatním prezentovat svou teorii o vzniku tornád, ale zřejmě proto, že jsem ji nepublikoval v odborném vědeckém impaktovaném časopise, tak se nesetkala s očekávaným ohlasem.

Pořád vítr, takže se pořád nejelo zrovna ideálně. A navíc zase do kopce. Takže jsme do Lesné dojeli jednotlivě s velkými rozestupy. První byl Dig, který se na silnici už netrpělivě točil. Hned za první chalupou totiž byla odbočka na cestu vedoucí k lesu. A jakmile přijela Jana, tak s ní jel rekognoskovat terén. Nebo jak to říkal Donutil v Tankovém praporu. A vida, rekognoskace proběhla úspěšně, někdo na nás prý houkal. Já jsem tedy neslyšel nic, a nebyl jsem sám, ale vydali jsme se za nimi. Skutečně ale asi houkali, protože byla vepředu Jana. Záhy jsem pochopil, že TO pravé, ideální místo ještě nenašli, že se prostě rozhodli, že se někde najde, protože ta cesta vede pořád dál do lesa. No dobře.

Projeli jsme bahnem, na kterém jsem se zase neudržel a začal tak mít pochyby o kvalitě svých nových plášťů (mám jiné než ostatní, jsem vlastně pokusný králík), bahno bylo ale posléze vystřídáno normálním travnatým povrchem. První pokus nevyšel, jeli jsme tedy dál. Až tam, dál, se vylouplo místo, které jakž takž vyhovovalo našim náročným požadavkům. Cesta dostatečně široká alespoň na šířku ležáku s koly. Snažili jsme se rychle postavit doupata, každou chvíli totiž mohlo začít pršet. To se ale ani teď naštěstí nestalo, takže jsme mohli v klidu upravovat a upravovat kvalitu našeho ležení. S Klárou jsme si také zase uvařili večeri, tentokrát to byly těstoviny v rajské omáčce. A skutečně, oboje chutnalo tak, jak bych si asi představoval.

Vedle, u holek se zase schylovalo k nějaké parbě, dneska jsem se ale už vyvléknout nemohl. Takže jsme si vzal panáka, karimatku, láhev Metaxy, kterou jsem převážel, a šel.

Ale jo, bylo to dobré. Zvlášť ten likér z medoviny byl výborný. To už byla dávno tma a šli jsme spát. Já sice bez karimatky, kterou jsem pod sebe nechtěl soukat a vzbudit tak Kláru, ale stejně jsem šel. A spalo se celkem dobře, i když už nebylo takové teplo.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Hrachová hora	45	738	63,3	13,5	7-25

Ráno 8.5. úterý

Ráno se ke větru, který neustále foukal, přidal i déšť. Občas přšelo více, někdy méně, přšelo ale s přestávkami stále. V takovém počasí se nám samozřejmě nechtělo nikam, jenže zase jsme začali mít obavu o to, abychom stihli ten jihlavský vlak.

Počasí se ale naštěstí přeci jenom umoudřilo a my jsme tak mohli sbalit doupata a vyjet. Zpátky tím bahnem se nikomu sice moc nechtělo, ale museli jsme.

Vyjeli jsme na silnici, kterou jsme včera tak náhle opustili a pokračovali po ní dál. Přes Předín jsme se blížili k Opatovu. Ne, té stanici metra, ale vesnici, která leží pod kopcem... Bohužel náš sjezd brzdil silný vítr. V Opatově po krátké zastávce jsem se lekl cedule naznačující, že nás čeká stoupání 12%, takže jsem sraabácky zařadil první, nejmenší převodník.

Vkt.

Jé, cirkus na kolečkách, to už jsem dlouho neřadila.

Jnk.

Bylo to sice trochu zbytečné, kopec nebyl moc dlouhý, ale už jsem to tam měl. Odměnou za výjezd nám byl nejen pohled na napohled krásný, státem chráněný modřín, ale zejména dlouhý a prudký sjezd, ve kterém jsme se všichni blížili šedesátikilometrové rychlosti. A to říkal Dig v Opatově, že to byl dneska sjezd asi poslední. Z kopce jsme přitom jeli skoro pořád až do Brodce.

Krajina byla příjemně zvlněná, až na protivný vítr se jelo dobře.

Ten vítr ale zkazil co šlo. A to jsme se již dostali do Brtnice, městečka, kde chcípul pes. Projeli jsme jím dolů na náměstí, okolo hradu a zase nahoru k zavřené čerpací stanici Slovaftu.

Trochu jsme si oddychli, zmátli jednu posádku auta, která si možná i díky nám myslela, že je pumpa otevřená, svůj omyl ale záhy odhalila a odjela neznámo kam a načerpali jsme trochu sil. Asi po deseti minutách jsme se do toho větru pustili znovu, vyrazili jsme po hlavní. Vítr otravoval zase, přidala se i auta. Konečně další delší sjezd nás zavedl do Příseka, kde na nás čekala informace, že je naše cesta asi uzavřená, protože se tam teprve staví silnice.

Nabídl jsem se, že se pojedu podívat. Jenže jsem si měl vzít s sebou vysílačku. A já to s ní už neumím. Takže jsme nakonec jeli všichni, i když jsem já byl tentokrát po dlouhé době vepředu.

Dojeli jsme tak až na konec asfaltu, následoval už jen podklad budoucí silnice, uvalcovaná hlína. Zkusíme to? Ano. Já jsem byl sice trochu nesvůj, ale bylo to zajímavé. Co když nás ale vyhodí? Minuli jsme ale skupinu dělníků, kterým Dig chytré pokynul rukou na pozdrav... a nic se nestalo. O kus dál jsme zase minuli auto. Ani to se o nás nijak nezajímalo. Na konci lesního úseku jsem si všiml cedule, která zakazovala používání vysílaček a jiných radiových zařízení, protože by prý hrozilo nebezpečí exploze výbušnin. Ještě že jsem to s tou vysílačkou neuměl...

Po hlíně následoval krátký úsek se šterkem, který byl ale rychle vystřídán asfaltem. To by už šlo. Kdyby se tedy do nás opět neopřel silný vítr. Musel jsem jet dokonce blíže středu silnice, aby mě vítr náhodou nehodil mimo silnici. A také jsem se zkoušel nahnout doleva, proti směru větru.

Ještě jsme projeli okolo netečného člena ochranky v autě a už jsem sjížděl z dalšího kopce. Jeli jsme po celé šíři ještě nedostavěné silnice. Kdy si něco takového ještě budeme moci dovolit? Silnice byla přitom široká skoro jako dálnice.

Asi ve čtvrtině kopce byly zábrany, nějaké značky a za nimi už normální, otevřená silnice. Jen jí ještě chyběly namalované bílé čáry.

A opět. Krásná rovná, nová silnice, na které bychom normálně asi i šedesátku překročili. Jenže byl vítr. A silný. Několikrát jsem se skutečně bál, že mě to shodí na zem. Takže místo abych protější kopec, už na území města Jihlavy, vyjel setrvačností, musel jsem si rychle vzpomenout, jak se řadí lehkí převody a rychle je tam dát. Ale už jsme byli v Jihlavě!

Cestu po Jihlavě není snad třeba moc komentovat. Projeli jsme okolo Dopravního podniku města Jihlavy, přešli most a hned za ním zastavili. Restaurace. Oběd.

Restaurace měla ale zavřeno, takže jsme zapadli do vedlejší pizzerie. Výběr moc nebyl, měli vlastně jenom pizzy. Já si dal jen malou, čímž jsem asi všechny překvapil. Kláru ne, ta mě ještě nezná. Vůbec jsem nešetřil.

Případnému dojíždění bych se nebránil, ale bylo jasné, že nic nebude. Všichni zase všechno snědli.

Vkt.

Pizza byla fakt ujjborná! Jak ji nemusím, tak na ni nezapomenu.

Tm.

Po obědě jsme vyrazili na nádraží. Projeli jsme městem, já jsem usměrnil Diga, který zahýbal bůhvíkam, a už jsme tam byli. Zrovna jsem potkali dva městské policajty, kteří od nádraží odjížděli na dvou starých kolech. Tatranka si všimla, že si je půjčili v půjčovně. To jsou věci...

V pokladně povídaly ženský úplný nesmysly. Prý není jisté, jestli nás vlak v 16:16 vezme, protože si už místo zamluvilo 15 cyklistů. Takže jsme se měli jít domluvit přímo s vlakvedoucím našeho vlaku, který by měl přijet za několik minut.

Vkt.

Tak ono to bylo ještě napínavé do poslední chvíle, jak vidím.

Jnk.

Dojeli jsme tedy na příslušné nástupiště a s vlakvedoucí, která přišla ještě po chvíli, se Jana domluvila. Kola jsme do vlaku klidně dali, vždycky po třech u dveří. A ti další co to mají zmloueno? Někam se vejdou.

Jana ještě šla koupit lístky a přitom se dozvěděla, že nám ženské v pokladně kecaly. Kola tamta skupina zmlouená nemá, takže jsme v pohodě.

Čekání na odjezd jsme nějak zvládli a už jsme vyjeli. K tomu už není co říct. Cesta do Prahy-Holešovic uběhla celkem rychle

a už jsme se na nádraží loučili s Klárou. Nás ještě čekala cesta na Vinohrady po magistrále k Bulharovi. Ještě závěrečný kopec do Riegrových sadů a už jsme doma. Tedy jenom Dig s Hankou, já ještě ne...

Výprava to byla hezká. Nebýt drobných technických problémů a silného větru, který nás provázel snad celou dobu, bych si nemohl ani na nic stěžovat. V jednom ohledu to byla ale divná výprava. Na různých cestách jsem viděl přejetého ježka, zajíce, kočku a dokonce i srnku. To se mi ještě nestalo.

Vkt.

To je teda morbidní závěr, třeba je to protipól oslavy narození nás všech, včetně Jnk.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	59	777,9	39,1	13,9	13-25

Celková technická data:

Účast	osm narozeninových...: Tatranka, Dig, Viktor, Hanka, Jana, Plašan, Janka a Klára
Oficiálně přiznaná kilometráž	232 km
Příště	Čtvrtá

Trasa výpravy		
Praha Vinohrady	Vojkovice	Dol. Lažany
<u>Břeclav</u>	Mor. Bránice	Lesonice
Lednice	Ivančice	Želetava
Janův Hrad	Biskoupky	<u>Lesná</u>
Mikulov	<u>Senorady</u>	Předín
Pavlov	Levnov	Kněžice
<u>Nové Mlýny</u>	Kraví Hora	Brtnice
Dol. Věstonice	Mohelno	Příseka
Vranovce	Babylon	Jihlava
Židlochovice	Kramolín	Vinohrady

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Tatranka (Ttr), Dig (Dig), **Viktor (Vkt)**, Hanka (Hnk), **Janka (Jnk)**, Plašan (Plš), **Tomáš (Tom)**, Jana (Hor), Vladimír (Vld) Michal (Mch) Jan Vl. (Slp), Jan VII. (VII). Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour_{club} 2007
Trn & Dig
& Plš & Jnk & Vkt.
Neprodejné
e-mail: dig@hellstour.cz